

Giới thiệu Minh Chơi 7 Days Đi!

Truyện Minh Chơi 7 Days Đi! của tác giả trẻ Hàn Bảo Nhi kể về 7 ngày yêu, 7 ngày quan tâm lo lắng cho nhau như người yêu thực sự. Tại sao không thử 1 lần cơ chứ?

Cô với anh vốn thân thiết từ lâu. Cô thích anh! Anh biết nhưng trái tim anh có lẽ đã thuộc về một người khác... Cô tha thiết, khát khao được thử 1 lần cảm giác ấy, cảm giác được là người yêu anh thật sự...

Và... họ bắt đầu trò chơi "7 days." "Trò chơi này có lẽ là giả, nhưng tình cảm cô dành cho anh... luôn luôn là thật!"

Bạn đang đọc truyện *Minh Chơi 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Em yêu anh!”

“Anh xin lỗi...Anh không thể....”

“Nhưng..... rõ ràng là..... chúng ta thân nhau tới vậy mà... tại sao?!?”

“Xin lỗi! Anh chỉ coi em như một người em gái...”

Cô mỉm cười, nụ cười chứa đựng đầy sự chua chát. 4 năm chơi chung với nhau, thân thiết như đôi tri kỉ và cuối cùng chỉ là hai từ “em gái”!

***

“Anh thích Kiều My à??!”

Cô nhìn vào trong màn hình điện thoại của anh, hình ảnh một người con gái vô cùng xinh đẹp với nụ cười rạng rỡ, có thể nói.....cô không thể bằng người ta được.

“Em biết cô ấy???”

“Đương nhiên! Em và cô ấy là bạn chung lớp hồi cấp 3 mà!”

“...”

“Đề em giúp anh nhé!”

“Nhưng....”

“Đừng lo em và cô ấy thân lắm, cô ấy rất dễ thương và chưa có người yêu!”

“Vây..... Cảm ơn em!”

***

“Anh à! Có tin vui cho anh đấy. My có vẻ rất mến anh. Cứ thế này... khả năng cao là sẽ thành công đấy”

“Ừ, cảm ơn em, sắp 20-10 rồi, anh muốn tặng cô ấy một món quà, em giúp anh được không?...”

“Được chứ! My không thích những đồ lăng nhăng vô ích như kiêu hoa hay gấu bông đâu! Anh nên tặng một cái gì thiết thực mà cần thiết thì mới ghi điểm trong mắt cô ấy”

“Em giúp anh chọn nhé?”

“Ừm... được, chiều nay anh rảnh không, ta đi luôn.”

Anh gật đầu, cô lặng lẽ quay về phía trước, lướt nhẹ tay vào những phím đàn. Một bản nhạc nhẹ nhàng vang lên, buồn đến nỗi lòng người. Cũng đã 1 tháng rồi cô làm “quản sư tình yêu” tác hợp cho anh và cô ấy. Đáng... đương nhiên rồi! Nhưng cô còn có thể làm gì hơn được nữa chứ, ừ thì chỉ cần nhìn người ấy hạnh phúc là được. Nhưng cái cảm giác cứ âm thầm lặng lẽ chôn vùi tình cảm trong tim ấy, nó xót lắm chứ! Ai hiểu?

“Anh này!”

“Sao em?”

“Mình chơi 7 day đi!”

“Hả? Cái gì? Để làm gì hả em? Em biết rõ sự thật mà!”

“Em biết... Nhưng em muốn thử cảm giác ấy. Làm ơn... cho em làm người yêu anh... một lần thôi được không anh?”

Anh im lặng, đôi mắt đen lầy khề hướng về cô gái nhỏ xin xấn tội nghiệp trước mặt. Phải! Cô ấy thật đáng thương. Anh biết thứ tình cảm cô dành cho anh là rất lớn. 4 năm qua... cô lúc nào cũng bên anh, quan tâm lo lắng cho anh, giúp đỡ anh rất nhiều. Thế nhưng... hình như anh chưa giúp được gì cho cô nhiều. Có phải anh đã quá vô tâm?

“Được, Vậy anh cho em 7 ngày!”

“Cảm ơn anh! Từ ngày mai chúng ta yêu nhau anh nhé!”

***

Ngày đầu tiên...

Những tia nắng sớm khẽ rọi vào khuôn mặt nhỏ xinh xắn của cô. Cô mở mắt, vội với tay lấy chiếc điện thoại, bấm dãy số quen thuộc đã in sâu vào tâm trí cô từ lâu.

“Alo”

“Anh à, đến đón em được không?”

“Anh đã nói là sáng nay anh bận rồi mà!”

“Nhưng... chúng ta đang đang yêu nhau mà... anh quên rồi sao!”

“Thôi được rồi, em chuẩn bị đi, 10 phút nữa anh qua!”

Cô khẽ mỉm cười, ngồi dậy sửa soạn đồ đạc. Cô chọn một chiếc áo sơ mi cộc tay trắng khá đẹp cùng chiếc quần bò xanh. Cô là thế, chỉ đơn giản vậy mà lúc nào cũng thật dễ thương, thu hút ánh mắt người khác.

Tiếng chuông cửa reo vang, cô khoác balo chạy xuống mở cửa, thấy anh, cô khẽ nở nụ cười thật tươi.

“Hello anh! Anh ngủ ngon chứ!”

“Ừ! Cảm ơn em, lên xe đi!”

Cô mỉm cười trèo lên xe, nhẹ nhàng vòng tay qua eo anh, cảm nhận hơi ấm từ lưng anh. Anh vẫn thế! Vẫn đưa cô đi học hàng ngày, vẫn dịu dàng, nhẹ nhàng quan tâm cô như thế. Nhưng... bây giờ sự quan tâm ấy không chỉ đơn thuần là tình cảm anh em nữa, nó là tình yêu. Có thể chỉ là 1 tình yêu không thật sự. Nhưng kệ chứ! Có lẽ đối với cô chỉ cần như vậy là đủ rồi!

“Anh ơi! Anh ăn gì chưa? Mình đi ăn sáng đã anh nhé!”

“Ừ được rồi, em muốn ăn gì?”

“Anh thích ăn gì thì em cũng thích ăn cái đấy!”

Anh lắc đầu đưa cô vào 1 quán điểm tâm, cái con bé này lúc nào cũng nhắng nhít đáng yêu như vậy.

“Đút cho em!”

Cô há đôi môi nhỏ xinh ra chờ đợi, anh thờ dãi đút thìa cháo cho cô

:

“Ngán này tuổi rồi vẫn bắt người ta đút hộ.”

Cô cười tí mắt, uống cạn ly sinh tố của anh. Anh chau mày nhìn cô rồi lắc đầu ngao ngán.

Đang ăn, cô bỗng quay sang, nhìn anh cười tươi.

“À anh ơi, chiều anh rảnh không? Minh đi chơi nhé!”

“Chiều anh phải tới Câu lạc bộ rồi!”

“Ủầy ơi.... không biết đâu! Bắt đền anh đấy!” Cô phùng má giận dỗi, trông đáng yêu hết mức.

“Thôi nào! Mai anh đưa đi xem phim, chịu không?”

“Được, nhưng để đền lại, anh phải mua cho em 2 bịch bỏng ngô thật to đấy nhé!”

“Rồi rồi... , ăn nhanh lên còn đi học”

Cô cầm cúi ăn hết tô cháo rồi lon ton theo anh đến trường, lòng vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Minh Chơi 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tối đó, cô nhắm mắt ngồi xem... hoạt hình. Đang say sưa thì điện thoại bất chợt đổ chuông, có tin nhắn mới đến.

Anh: “Ngủ đi! Muộn rồi!”

Cô mỉm cười nhắn lại: “Vâng, anh ngủ đi! Em ngủ rồi mà.”

Tin nhắn của anh lại đến: “Đừng có chối, anh biết thừa là cô chưa ngủ. Đi ngủ đi, từ giờ mà thức khuya là chết với anh! Ngủ ngon.”

Đọc tin nhắn mà cô ngồi cười sằng sặc. Anh đúng là hiểu cô quá rồi không nói dối được. Cô đành phải nhắn: “Vâng, em đi ngủ đây. Anh ngủ ngon!” rồi tắt ti vi lên giường đi ngủ.

Anh thật đáng yêu.

Ngày thứ 2...

“Alo, anh à, hôm nay không cần đón em đâu! Anh cứ đi trước đi nhé!”

“Ok! Được rồi.” tiếng nói nhẹ nhàng ập ập vang lên ở đầu dây bên kia.

“Vâng... Trời lạnh rồi, anh nhớ mặc áo ấm vào nhé!”

“Ừ, cảm ơn em! Đi đường cẩn thận.”

Cô cắt điện thoại vào cặp, tự mình đi bộ đến lớp học đàn. Cô biết, hôm nay là thứ năm, anh rất bận, cô không muốn làm phiền anh nhiều. Cô học nhạc cùng anh đã hơn 1 năm nay. Cô vốn chẳng thích đàn, cũng chẳng yêu âm nhạc. Nhưng anh thì khác, anh có niềm đam mê âm nhạc từ nhỏ, đặc biệt là đàn piano. Cô biết anh yêu đàn nên cố gắng tìm hiểu môn này. Cô đăng kí lớp học đàn piano cùng với anh, cố gắng thích môn này... là vì anh!

Có ai đó đã nói rằng: Người cùng thích điều bạn thích có lẽ sẽ thích bạn. nhưng người cố gắng thích điều bạn thích vì bạn, thì chắc là họ đang yêu bạn rồi.

Phải... Cô yêu anh, có lẽ sẽ mãi mãi chỉ yêu anh.

Trò chơi này có lẽ là giả, nhưng... tình cảm cô dành cho anh luôn luôn là thật!

***

Chiều hôm đó, cô xuống nhà đợi anh. Hôm nay cô diện 1 chiếc đầm màu trắng, tóc buông dài chấm lưng, tô thêm chút son hồng, trông cô thật dễ thương.

Lát sau, anh đến, khẽ nở nụ cười nhẹ đưa cô tới rạp chiếu phim. Cô nhanh chóng chọn 2 bịch bỏng ngô to bự. Anh không những chẳng tỏ ra khó chịu mà còn mua thêm 1 chai nước ép đưa cho cô:

“Cầm lấy, ăn nhiều bông ngô sẽ khát nước đấy. Cái con bé này! Đi chơi mà còn không mang nước đi nữa!”

“Kệ chứ, sao em phải mang? Tất cả anh đã lo hết cho em rồi còn gì nữa!”

“Thôi, tôi chịu cô rồi! vào xem phim, nhanh! Phim sắp chiếu rồi kìa.”

Cô khoác tay anh, tung tăng bước vào rạp chiếu phim.

Trong rạp, cô ngồi tựa vào vai anh, miệng ăn liên tục, 2 bịch bông ngô lon chằng mấy chốc đã hết veo. Anh cốc nhẹ vào đầu cô:

“Ăn như lợn! Người béo ú rồi đấy!”

“Kệ người ta!”

Cô cười tí nhìn anh rồi lại tựa vào vai anh xem phim. Bộ phim nói về một đôi nam nữ trẻ, họ yêu nhau nhưng không nhận ra tình cảm của nhau, cứ âm thầm hy sinh vì nhau. Đến lúc nhận ra thì đã mất nhau mãi mãi...

“Hãy trân trọng những gì mình đang có.” Dòng chữ cuối phim làm cô thoáng suy nghĩ. Cô có trân trọng những gì mình đang có không hay đang đòi hỏi quá xa? Có lẽ chỉ đơn giản là được làm em gái anh, được bên anh mỗi ngày đã là quá đủ rồi. Tại sao còn đòi hỏi muốn làm người yêu anh? Liệu hết 7days này, cô với anh có được như lúc ban đầu?

Kệ chứ! Ai biết được ngày mai sẽ ra sao?

Cô trân trọng những ngày vui vẻ bên anh...

Và cô trân trọng những ngày cô được tồn tại trên cuộc đời này...

Bạn đang đọc truyện *Mình Chơi 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ngày thứ 3...

Bính boong...

Chuông cửa nhà anh reo vang. Anh mở cửa. Trước mặt anh là cô nhóc trẻ con đang cười rỡ tươi, tay cầm một túi bánh.

“Em sang đây làm gì?”

“Em mang đồ ăn sáng cho anh.” Cô cười tươi đưa đồ ăn cho anh.

“Việc gì em phải làm thế? Mất thời gian.”

“Anh nhận đi mà... Dù sao... chúng ta cũng đang chơi trò chơi...”

“Em ăn gì chưa?” Anh cầm túi bánh từ tay cô.

“Chịu em luôn đấy! Vào ăn cùng luôn đi!”

Cô bước vào nhà. Anh giờ túi đồ ăn ra, cắt một phần bánh đưa cho cô rồi ăn thử.

“Bánh em tự làm à?”

“Vâng! Ngon không anh?”

”

“Cũng được!”

“Thế có nghĩa là không ngon à?” Cô xụ mặt xuống.

“Anh bảo không ngon bao giờ? Ăn nhanh lên còn đi học.”

“Anh đưa em đi nhá!”

“Còn phải hỏi, ăn đi!”

***

10 giờ tối, anh nằm dài trên giường đọc truyện... Đột nhiên. Bất giác, anh nghĩ đến cô. Cái con nhóc trẻ con đó, không biết giờ này cô đang làm gì nhỉ? Đến giờ anh cũng không hiểu tại sao mình lại chấp nhận chơi cái trò chơi “7 ngày” đó với cô. Là thương hại, là nể cô đã giúp đỡ cậu hay là lí do gì khác? Nghĩ gì đó, cậu cầm điện thoại lên, nhắn tin cho cô:

“Đang làm gì thế? Ngủ ngon nhá!”

10 phút sau...

Anh bức bối cầm điện thoại lên. Rốt cuộc con nhóc này đang làm gì mà dám không trả lời anh? Anh vội gọi cho cô.

“Sao không trả lời tin nhắn của anh???” Điện thoại vừa có tín hiệu, anh giận dữ hét lên không đợi cô nói.

“Alo... Anh à?...” Một giọng nói mệt mỏi và ngái ngủ vang lên ở đầu dây bên kia.

“... Xin lỗi anh... Em ngủ rồi nên không xem được tin nhắn... Có chuyện gì không?”

Anh lặng người. Thì ra do lần trước anh bảo cô không được thức khuya nên mấy ngày nay cô đều ngoan ngoãn đi ngủ từ sớm. Con bé này... nghe lời anh đến vậy sao? Anh ngáp ngừng nói:

“Ừ... thế thôi... Không có gì đâu! Em ngủ đi! Ngủ ngon...”

Tối đó, có ai đó mất ngủ gần cả đêm vì biết có người chủ động quan tâm, nhắn tin chúc mình ngủ ngon.

Ngày thứ 4...

“Hello anh, ngày mới vui vẻ! Minh đi chơi đi anh!” Cô cười tươi nhìn anh đang đứng đợi sẵn trước cổng nhà rồi trèo lên xe anh.

“Ừ! Em muốn đi đâu?”

“Ừm... để xem nào! Hay là ta đến siêu thị mua ít đồ rồi ra khu vui chơi nhé!” cô tỏ vẻ đam chiêu suy nghĩ rồi cười tươi nói.

“Lớn rồi mà vẫn còn thích ra khu vui chơi! Em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Kệ người ta! Minh đi thôi anh!”

Anh lắc đầu bó tay đưa cô ra siêu thị.

Tới nơi, cô lăng xăng chọn mua hết thứ này đến thứ khác. Chẳng mấy chốc đồ ăn đã chất đầy một giỏ.

“Mua ít thôi, em định đi du lịch dài hạn đó hả?” Anh thở dài ngao ngán.

“Kệ em! Anh cứ việc ... thanh toán đi! Chọn đồ cứ để em lo.” Cô cười to rồi lại tiếp tục chất đồ đầy giỏ.

Anh chán nản chịu thua cô, đẩy xe đồ ra quầy thanh toán.

“Linh ời!”

Đang loay hoay với mấy gói bim bim, cô bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi mình. Cô ngẩng đầu lên, tròn mắt ngạc nhiên:

“Kiều My! Cậu cũng ra đây mua đồ à? ”

“Ừ, tớ ra đây sắm sửa ít đồ, còn cậu?” Kiều My cười tươi.

“Tớ ra đây mua ít đồ ăn với anh Minh.” Cô liếc nhìn anh đang lúng túng tiến tới.

“Chào My! Tình cờ quá em nhỉ!” Anh ngại ngần nói.

“Vâng! Anh với Linh đi chơi ạ?”

“Ừ. À! Em có rảnh không? Hay là mình đi luôn cho vui!” Anh bỗng nảy ra sáng kiến.

“Vâng, được ạ! Dù sao hôm nay em cũng không bận gì.”

Thế là ba người kéo nhau ra khu vui chơi. Họ chơi rất nhiều trò, không khí vô cùng vui vẻ. Anh và Kiều My nói chuyện rất nhiều, để mặc cô một mình ngồi cạnh. Cô thấy thoáng chút buồn bã. Đáng ra... hôm nay phải là một ngày rất vui của anh và cô. Có lẽ... cô đã trở thành người thừa trong buổi đi chơi ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Mình Chơi 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đi chơi xong, ba người kéo nhau tới một quán kem Ý. Anh và My ngồi cạnh nhau, nói chuyện, cười đùa rất vui vẻ. Vô tình bỏ mặc cô một mình ngồi đối diện với nét mặt không vui.

Đang ăn, bỗng nhiên cô thấy khó thở vô cùng, ngực đau nhức dữ dội, cơ thể vô cùng mệt mỏi khó chịu. Cảm giác này vốn đã xuất hiện từ lâu nhưng cô không mấy quan tâm, không ngờ hôm nay lại bị nặng như vậy.

“Linh, em làm sao vậy?”

Cơ thể cô mất dần ý thức, đầu óc choáng váng. Quá mệt mỏi, cô lịm dần bên bàn ăn.

***

Cô mở mắt, trước mặt mình là... cái trần nhà màu trắng!

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc đủ để cô biết đây là bệnh viện. Trong người đã dễ chịu hơn, tuy nhiên còn hơi khó thở. Cô gắng gượng ngồi dậy, tiếng bác sĩ loáng thoáng ngoài cửa:

“Bệnh nhân bị huyết áp cao lâu ngày dẫn đến suy tim, cần nghỉ ngơi, tránh stress và làm việc quá sức, đặc biệt không nên gắng sức...”

Cô mệt mỏi tựa lưng vào thành giường. Từ ngoài cửa, My và anh tiến vào.

“Em thấy trong người thế nào rồi?” Anh ân cần hỏi.

“Cậu có sao không? Làm tớ lo chết mất!” My cũng nói

“Cảm ơn, em đỡ nhiều rồi. 2 người cứ về trước đi, không cần quá lo lắng” Cô nhẹ nhàng nói.

Anh và My đi rồi, cô mới thở dài nằm xuống. Anh vốn không thích những cô gái quá yếu đuối, ủy mị như cô. Mẫu người lí tưởng của anh là một cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ, cá tính, năng động. My có tất cả những yếu tố anh cần. Có lẽ, My hợp với anh hơn.

Có phải cô đã quá ngây thơ, ngốc nghếch, lúc nào cũng chỉ mong có được hạnh phúc từ anh? Nên mối quan hệ này mới tệ nhạt như vậy, không thể khiến anh cảm thấy vui vẻ như ở bên My?

Có lẽ... cô cần thay đổi một chút gì đó, ngay từ bây giờ.

***

Ngày thứ 5...

Anh ngồi ở nhà, cầm mặt vào quyển truyện Doraemon. Thi thoảng, anh liếc mắt nhìn điện thoại một cái rồi lại tiếp tục “sự nghiệp... đọc truyện thiêng liêng.” Thật lạ! Cả ngày hôm nay, cô không gọi cho anh lấy một lần nào, một tin nhắn cũng không có. Bình thường ít nhất con bé này phải “quấy rầy” hai ba cuộc gọi.

Thấy lạ, anh vội với lấy chiếc điện thoại, bấm số cô.

“thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Lòng anh thoáng chút lo lắng. Hay là... Con bé xảy ra chuyện gì.

Anh khẽ lắc đầu vài cái, việc gì mình phải quan tâm đến cô bé ngốc đó nhỉ? Nó với mình có là gì của nhau đâu? Chỉ là một trò chơi thôi mà.

Thế nhưng, biết bao tâm trạng, bao suy nghĩ rồi bời cứ bủa vây lấy anh.

Anh vội với lấy chiếc áo da ở gần đó mặc lên người rồi đứng dậy phóng xe qua nhà cô.

Bính boong...

Tiếng cửa mở leng keng...

“Minh đó hả con, Có chuyện gì vậy?” Mẹ cô bước ra, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cậu nói.

“Con chào bác ạ, bác cho con gặp Linh được không ạ?”

“Ồ... Cái Linh hả? Nó ra ngoài từ sáng sớm rồi.”

“Bác có biết em ấy ở đâu không ạ?” Lòng anh thoáng chút lo lắng.

“Bác cũng không rõ, con hỏi bạn bè nó xem.”

“Vâng thế thôi, con chào bác”

Cậu phóng xe đi, trong lòng hiện ra vô vàn suy nghĩ. Con bé này có thể đi đâu? Tại sao không báo với anh một tiếng?

Trên phòng mình, cô cuộn tròn trong lớp chăn bông, lòng rối bời bao cảm xúc. Cô nhớ anh, thực sự rất nhớ anh. Thế nhưng cô cố kìm nén nỗi nhớ, cố kìm nén không nhắn tin, gọi điện cho anh, cố kìm nén không gọi anh tới những nhẽo đòi đi chơi. Bởi cô muốn thử biết, thiếu cô anh sẽ như thế nào.

Trong tình yêu, đôi khi ta cần những ngày “lặng” như vậy, để hiểu thêm tầm quan trọng của nhau.

Có lẽ... cô chẳng có gì quan trọng đối với anh đâu, nhưng cô vẫn muốn thử, thử một ngày như vậy...

***

Ngày thứ 6...

“Alo!”

“Alo anh à! Em đây...”

“Ừ, hôm qua đi đâu mà anh gọi không được.” Nghe tiếng cô, giọng anh bỗng trở nên dịu dàng hơn

“Hôm qua em bận... Điện thoại hết pin... “ Cô đáp ứng, vội lắng sang chủ đề khác. “Trưa nay anh có rảnh không?”

“Để làm gì?”

“À... không có gì đâu! Chỉ là trưa nay em muốn anh sang ăn cơm cùng cho vui, được không anh?”

“SAo tự nhiên lại muốn ăn trưa cùng anh?” Anh ngạc nhiên.

“Trưa nay em ở nhà một mình, chán lắm! Anh sang đi!” Cô nhõng nhẽo

“Thôi được rồi, hẹn em 10h trưa nay!”

Điện thoại tắt máy, Để lại những tiếng tút dài.

Trưa hôm đó...

Bính boong...

Cô lon ton chạy ra mở cửa, tiếng khóa kêu leng keng. Cô nở nụ cười tươi nhìn anh:

“Anh đến sớm, vào nhà đi!”

“Nấu cơm xong chưa? Có cần anh giúp gì không?” Anh đẩy xe vào nhà.

“Không cần giúp gì đâu ạ vì ... em đã nấu gì đâu!” Cô nở nụ cười ngây thơ vô (số) tội.

“Con bé này!” Anh cốc nhẹ vào đầu cô rồi kéo xuống bếp.

Dưới bếp, anh hăng say nấu nướng. Cô ngồi cạnh... chăm chú nhìn, lòng vô cùng hạnh phúc. Cô thấy anh với cô giống một gia đình nhỏ quá! Anh là người chồng đảm đang đỡ đần giúp vợ việc bếp núc. Cô là nàng vợ nhỏ ngây thơ lúc nào cũng lơ đãng theo anh như một con mèo con.

“Linh này!”

“Dạ!” Cô giật mình thoát khỏi những suy nghĩ riêng tư.

“Lúc làm bánh em đánh trứng bông quá nên bị rỗ hết, em không nên để nó tạo quá nhiều bọt.”

“Vâng, em nhớ rồi!”

“Còn nữa, khi đánh trứng phải đánh cho đều tay, và đánh theo một chiều. Nếu đánh bằng máy cũng không được đánh với mức quá lớn, chỉ nên để ở số 1 và không được đánh quá lâu! Đừng để tạo nhiều bọt, nếu có phải vớt hết ra. Nếu không khi trứng chín sẽ bị rỗ và không được bông, hiểu chưa?”

“...”

“Sao vậy?” Thấy cô đứng im như pho tượng không nói gì, anh quay sang hỏi.

“Không ạ! Anh biết nhiều quá!”

Anh nở một nụ cười rất tươi. Nụ cười rất đẹp, như mang ánh nắng mùa thu tới sưởi ấm trái tim cô vậy! Cái con bé này cũng đáng yêu thật! Anh xoa đầu cô:

“Dọn bát đĩa đi, chuẩn bị ăn cơm!”

Cô “Dạ” một tiếng rõ to rồi dọn dẹp sửa soạn ngồi vào mâm cơm.

Trong bữa ăn hôm ấy...

“Oa!!! Ngon quá, trình nấu ăn của anh dư sức mở một nhà hàng 5 sao rồi đấy!” Cô gấp một miếng thịt to bỏ vào miệng rồi nói.

“Thôi đi! Cô không phải nịnh!”

“Nịnh gì đâu? Em nói thật mà! Anh dư sức đi thi vua đầu bếp rồi ý chứ! Nếu em là ban giám khảo, chắc chắn sẽ cho anh trở thành QUÁN QUÂN!!!” Cô cười tít mắt nói đầy hứng khởi.

“Thôi ăn đi! Nguội hết đồ ăn rồi kìa!” Anh dịu dàng nói. Con bé nhắng nhít này cũng dễ thương thật!

“Anh ăn đi!” Cô gấp một khúc cá lớn bỏ vào bát anh.

“Ừ, cảm ơn em!”

“À anh ơi! Tối nay mình ra biển được không anh?”

“Để làm gì em?”

“Không! Em chỉ là muốn ra biển chơi với anh thôi!”

“Sao tự nhiên em đòi hỏi kì vậy?”

“Điiii mà anh! Anh chưa bao giờ ra biển cùng em mà! Anh đồng ý đi, nha nha!!!” Cô lại giở bài “nhõng nhẽo” quen thuộc ra trước mặt anh.

“Thôi được rồi” Anh thở dài, con bé này mà đã năn nỉ thì có chúa cũng phải mềm lòng. “Nhưng tối nay có thể anh sẽ bận, không đưa em đi được. Em tự ra nhé!”

“Vâng!!! Anh Minh thật là đẹp trai, yêu anh nhất!!! Hihi.”

“Thôi đi, cô ăn nhầm đường trộn mật ong đó hả, nịnh ngọt không đỡ nổi.” Anh mắng yêu, không hề hay biết lòng ai đó đang rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Minh Chơi 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ăn xong, anh lên xe đi về. Đang phóng xe trên đường, điện thoại bỗng đổ chuông.

“ Alo”

“ Alo, anh Minh à, em My đây.”

Anh hơi bất ngờ, Kiều My chủ động gọi điện cho anh sao?

“ Ủ, anh đây, có chuyện gì vậy em?”

“ Tối nay anh có rảnh không? Có thể đi uống cà phê với em được không? Em đang có chuyện buồn...”

Anh tròn xoe mắt, lòng vui như mở cờ trong bụng. Không ngờ đến một ngày người con gái anh thầm thích lại chủ động gọi cho anh, còn rủ anh đi uống cà phê nữa chứ!

“ Đương nhiên rồi, có chuyện gì cứ tâm sự với anh, anh sẵn sàng lắng nghe!” anh sung sướng nói, quên cả cuộc hẹn với cô.

“ Vậy hẹn anh 8h tối nay ở quán cà phê XXX”

***

8h tối đó, anh đến quán cà phê, chỗ hẹn của anh và My. Tới nơi, anh đã thấy My ngồi đợi sẵn ở một góc cạnh cửa sổ, nét mặt thoáng chút suy tư. Anh phải công nhận, cô gái này lúc buồn cũng rất xinh. My mang một vẻ đẹp rất quyến rũ, khuôn mặt sắc sảo mà thậm chí nhiều ngôi sao nổi tiếng cũng khó mà so bì được.

Anh định đặc bước tới, kéo ghế ngồi xuống đối diện My. Chưa kịp mở lời, My đã bật khóc nức nở:

“ Anh, em khổ quá... hức hức...”

Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên My người con gái ngồi đối diện, anh lúng túng vội đưa tay lên lau, nhẹ nhàng nói:

“ Đừng khóc nữa, My. Có chuyện gì em cứ kể cho anh nghe...”

“ ... “

***

Cùng lúc đó...

8h

Ở một hàng ghế trên bãi biển, nơi hẹn của anh và cô, cô ngồi hướng đôi mắt xa xăm theo những con sóng nhỏ lăn tăn đập vào bờ cát. Gió thổi tung mái tóc nâu mượt mà trên vai cô. Hôm nay cô thật dễ thương. Chiếc váy ren trắng ôm sát cơ thể giúp cô tôn lên những đường con hoàn mỹ. Mặc dù không có thân hình nở nang đầy đặn như những cô người mẫu chân dài, cũng không có vẻ đẹp quyến rũ sắc sảo như cô bạn Kiều My. Thế nhưng bù lại, cô có mang một vẻ đẹp dịu dàng, trong sáng, thánh thiện như thiên thần. Khuôn mặt thanh tú cùng tính cách ngây thơ như trẻ con của cô đã tạo nên một cô nhóc đáng yêu, hồn nhiên rất đặc biệt, không giống bất cứ cô gái nào khác.

Lòng cô vô cùng phấn chấn. Được ra biển cùng anh là ước mơ của cô đã lâu, giờ nó đã sắp thành hiện thực. Chỉ cần nghĩ đến thôi cô cũng đủ thấy hạnh phúc rồi!

8h 20

Cô hơi sốt ruột, tại sao giờ này anh vẫn chưa đến? trong đầu cô thoáng có ý nghĩ... Hay là gọi cho anh?

Nhưng rồi cô lập tức gạt phăng suy nghĩ đó qua một bên. Anh bảo là anh bận, có lẽ không nên làm phiền. Chắc là anh đang trên đường đến rồi, gọi anh cũng có đến nhanh hơn được đâu? Chỉ tổ làm anh thêm bức mình.

Và với cái suy nghĩ: “anh sắp đến rồi.” Cô cứ đợi, đợi mãi miết, miết mãi mà không hề biết anh đang vui bên người con gái khác.

8h 30

Cô đưa tay lên nhìn vào đồng hồ. Tại sao hôm nay anh đến muộn vậy nhỉ? Anh thật là đáng ghét! Miệng cô khễ lắm bả: “Đồ cún dờ hơi, đồ gà đáng ghét, vịt xấu xa...” “ Hừ! Chắc chắn khi anh đến, cô sẽ giận anh, sẽ dỗi anh, sẽ bắt anh dỗ dành, bắt anh mua bim bim cho cô ăn thỏa thích. Nghĩ đến lúc đó, môi cô bắt gấc nở một nụ cười hạnh phúc.

8h 45

Sự giận dỗi trách móc trong lòng cô dần dần biến thành nỗi lo lắng day dứt. Tại sao giờ này anh vẫn chưa đến? Bình thường anh đâu có trễ hẹn lâu như vậy? Cô vội rút điện thoại ra gọi cho anh.

Không có dấu hiệu bắt máy, hàng chục cuộc gọi dồn dập. Cô cứ gọi, gọi mãi với hy vọng anh sẽ bắt máy.

Và đáp lại sự hy vọng của cô chỉ là những tiếng tút dài vô vọng...

Lòng cô nóng như lửa đốt. Anh đang ở đâu? Tại sao không nghe điện thoại của cô? Anh đã xảy ra chuyện gì? Quá lo lắng, cô vội vã băng qua đường, chạy đi tìm anh.

***

Anh vui vẻ bước ra khỏi quán cà phê, lòng vô cùng sung sướng. My với anh đã tâm sự khá nhiều, tâm trạng cô ấy cũng đã vui lên, mọi chuyện đang tiến triển rất tốt. Cứ thế này, chẳng mấy chốc anh sẽ chinh phục được trái tim nàng mà thôi.

Nghĩ đến đó, tự nhiên anh bật cười lớn.

Anh rút điện thoại ra. Vì không muốn ai phá vỡ “Khung cảnh lãng mạn” của anh và My nên anh đã quyết định để điện thoại ở chế độ im lặng. (không sợ đến lúc đang cao trào mà điện thoại rung ầm lên thì vui lắm!) Dù sao thì buổi tối chắc cũng chả có chuyện gì quan trọng, nếu ai gọi thì giờ gọi lại hỏi xong xin lỗi, bảo quên điện thoại gì đó là xong! Chắc cũng chả làm sao!

Anh đâu ngờ, chỉ vì tính “cẩn thận quá mức đó” đã vô tình gây lên những hậu quả nghiêm trọng không ngờ tới.

Anh bàng hoàng khi nhìn vào màn hình điện thoại..

17 cuộc gọi nhờ từ cô.

Anh giật mình, chợt nhớ ra khôm nay còn cuộc hẹn của cô và anh. Anh lo lắng vội gọi lại cho cô...

Không có dấu hiệu bắt máy, chỉ có những tiếng tút dài...

Lòng anh nóng như lửa đốt, tại sao cô không bắt máy? Chẳng lẽ cô muốn cho anh hiểu cảm giác của cô khi không trả lời cuộc gọi của anh?

Không suy nghĩ nhiều, anh vội vàng phi xe tới bãi biển, nơi hẹn của anh và cô.

Anh tìm kiếm, mãi miết tìm kiếm, anh chạy khắp nơi với hy vọng sẽ tìm thấy bóng hình thân quen đó.

Không một bóng người, chỉ có những con sóng dữ dội đập vào bờ cát.

“LINH!!! EM Ở ĐÂU???”

Anh hét lên đầy bất lực rồi ngã quỵ xuống. Cô ở đâu? Tại sao không nghe điện thoại anh? Cô định chơi trò trốn tìm này đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Mình Chờ 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Điện thoại anh đổ chuông...

Anh vội bắt máy, như sợ mình sẽ lại để vụt mất một điều gì đó.

“Alo”

“Alo, cho hỏi anh có phải người thân của bệnh nhân Trương Ngọc Cẩm Linh không?”

Anh giật mình. Bệnh nhân??? Chẳng lẽ cô đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vâng, là tôi, cho hỏi Linh đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bệnh nhân bị tai nạn ô tô dẫn đến chấn thương vùng đầu, hiện tại chúng tôi đang tiến hành phẫu thuật. Đề nghị anh tới bệnh viện Thành phố ngay!”

Điện thoại tắt máy. Không suy nghĩ gì nhiều, anh lao như bay tới bệnh viện, dường như không còn biết gì tới mọi thứ xung quanh nữa.

8h 50, tại bãi biển, nơi hẹn của anh và cô

Mãi không thấy anh đến, cô lo lắng vội chạy đi tìm anh

Píp! Píp!

Bất ngờ, một chiếc ô tô tải lao tới với tốc độ xé gió. Người ta nhìn thấy một người con gái đứng chôn chân giữa đường, ánh sáng đèn pha rọi lên khuôn mặt đang trắng bệch vì hoảng hốt...

Kittttt.... ..... RẦM!!!!!!!!!!!!!!

Chiếc xe tải phanh gấp lại. Một tiếng va chạm mạnh vang lên. Một cô gái xinh xắn nằm sõng soài trên mặt đường, máu tươi loang ra đỏ thẫm cả một vùng, thấm cả vào chiếc váy ren trắng tinh.”

***

Bệnh viện Thành phố...

Anh ôm đầu ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, lòng hỗn loạn bao cảm xúc.

Tại sao anh lại hồ đồ như vậy? Tại sao anh có thể quên cuộc hẹn của cô chứ?

Anh thật hồ đồ!

Lòng anh rối bời, sự lo lắng xen lẫn sự hối hận, những kí ức giữa cô và anh cứ thế ùa về...

...

4 năm trước...

“ Anh ơi!”

Bảo Minh quay đầu lại nhìn cô, một cô bé rất dễ thương đang chăm chú nhìn anh, đôi mắt cô rất trong sáng, ngây thơ. Khuôn mặt thanh tú cũng toát lên vẻ thánh thiện hiếm có.

Nhưng lúc đó, trong mắt anh chỉ có 2 từ “Giả tạo!” Cô gái này chắc cũng chỉ như bao cô gái khác, cố gắng tiếp cận anh mà thôi! Đối với anh, mọi cô gái trong trường này muốn bắt chuyện với anh đều là giả tạo! Họ chỉ nhìn vào cái mã bọc đẹp trai, học giỏi, tài năng, giàu có của anh mà đánh giá! Họ chỉ muốn tiếp cận anh, không một mục đích nào khác!

“ Xin lỗi em! Anh không có nhu cầu làm quen!” Anh nở một nụ cười nhẹ, ánh mắt có chút xem thường.

“ À không...” Cô bé áp ứng “Anh làm rơi chìa khóa xe nè! Em chỉ muốn trả chìa khóa cho anh thôi”

Nhìn nụ cười tươi ngây thơ của cô bé mà anh chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống cho đỡ ngại. Anh lúng túng nhận lấy rồi nở một nụ cười tỏa nắng như để át hết sự cái ngại:

“ Cảm ơn em! Em thật tốt bụng. Anh có thể biết tên em không?”

“ Dạ, em là Cẩm Linh, Trương Ngọc Cẩm Linh! Sinh viên năm nhất.”

“ Anh là Hoàng Bảo Minh, học năm cuối, trên em 3 khóa. Rất cảm ơn em! Chiếc xe này rất quý đối với anh, mất nó chắc anh chết mất!”

“ Dạ, không có gì đâu ạ!” Cô bé tên Linh cười tươi, một nụ cười tỏa nắng khiến anh sững sờ trong vài giây.

“ À... Bây giờ em có bận gì không?”

“ Dạ, chắc là không ạ! Sao vậy anh?”

“ Anh không thích phải chịu ơn người khác, coi như để trả ơn, anh sẽ đãi em một châu kem nhé! Chịu không?”

“ Mẹ em bảo không được đi cùng người lạ!” Cô chau mày, vờ cân nhắc kĩ lắm.

“ Vậy thôi, không sao! Bye em nhé!” Anh gơ tay chào rồi quay lưng đi thẳng.

“ Ô, em đùa thôi mà, chờ em với!!!”

...

Tình cờ như vậy, cô và anh đã quen nhau. Tiếp xúc dần dần, anh nhận ra cô bé này không hề giống như bao cô gái khác. Cô mang một vẻ trong sáng,

ngày thơ, không hề toan tính.

Và cũng chính vì vậy, anh nhận cô làm em gái.

Trong suốt 4 năm thân thiết bên nhau, cô đối với anh rất chân thành. Anh nhờ vả chuyện gì cô cũng cố gắng làm hết sức có thể, cô luôn quan tâm anh, ở bên anh mỗi lúc anh cần...

Và có lẽ chính vì sự thân thiết đó, anh mới chỉ coi cô là em gái, là một người bạn tri kỉ, chứ mãi mãi không hề nảy sinh tình cảm.

***

Lát sau mẹ cô hốt hải chạy tới.

“Con xin lỗi, con xin lỗi bác, là lỗi tại con...” Nhìn mẹ cô khóc ngất bên thành ghế, trái tim anh như bị ai đó bóp chặt.

“Bảo Minh à! Con có biết cái Linh nó bị suy tim do huyết áp không?” Mẹ cô ngồi thất thần bên băng ghế, nhẹ nhàng hỏi anh.

“Dạ, thưa bác, con biết!”

“Vậy con có biết do đâu mà con bé bị như vậy không?”

“

“...” Anh lúng túng không biết nói thế nào, cái này thực sự anh không biết.

“Là do con đó! Gần 2 năm trước, khi nghe tin con bị bệnh, cần hiến thận, con bé cứ nằng nặc đòi hiến thận cho con mà không để con biết, cho dù lúc ấy sức khỏe con bé cũng chẳng khá gì hơn...” Nói đến đây, nước mắt bà lại tuôn như suối nguồn “Do sức khỏe yếu, lại mất một quả thận nên lâu dần ảnh hưởng đến huyết áp, rồi...”

Anh sững sờ, dường như không tin vào tai mình. Chuyện đó... Là sự thật sao?

“

Linh à! Rốt cuộc em đã phải hy sinh bao nhiêu vì anh đây?

Anh đã mang ơn cô quá nhiều, thế nhưng anh đã làm được gì cho cô chưa? Anh đã bao giờ cảm ơn vì những điều cô làm cho anh cũng như xin lỗi vì những lần anh đã làm cô buồn, làm cô tổn thương?

Thời gian trôi qua, mỗi phút giây đối với anh như dài hàng thế kỉ.

Thế nhưng, vậy đã là gì so với khoảng thời gian cô phải đợi anh?

Vài giờ sau, cánh cửa phòng phẫu thuật bật mở...

“Bác sĩ, cô ấy... ra sao rồi ạ?”

Người bác sĩ im lặng hồi lâu rồi lắc đầu:

“Xin lỗi, chúng tôi rất tiếc....”

Cả thế giới như sụp đổ ngay trước mắt anh... Không còn một từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng lúc này nữa. Người con gái yêu anh, mới trưa nay còn ăn cơm cùng anh, vậy mà giờ đây...

Anh chạy vào, chạy như bay vào phòng bệnh...

Cô vẫn nằm đó, xinh xắn như một thiên thần...

“Dậy đi!... Dậy đi Linh... Đừng ngủ nữa.... Xin em... Hãy dậy đi... em còn chưa được nghe anh nói yêu em cơ mà....”

Nước mắt anh rơi, từng giọt lệ nóng hổi lăn dài trên má, rơi cả xuống đôi tay nhỏ nhắn của cô. Lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái, và khóc vì... cô!

“Linh à! Anh yêu em, anh yêu em nhiều lắm Linh à... Tỉnh dậy với anh nhé!... Anh hứa sẽ không bao giờ để em một mình nữa đâu!... Linh... Em quên rồi sao?... Chúng ta còn một ngày nữa cơ mà!... Đừng đi, đừng bỏ anh... nhé Linh!...”

Đột nhiên, anh nhận ra hạnh phúc không phải là một thứ gì đó xa xôi, không phải là Kiều My xinh đẹp... Hạnh phúc chính là cô nhóc trẻ con đáng yêu luôn bên cạnh anh, cô bé 4 năm nay anh vẫn gọi là “em gái!”

Anh gục đầu xuống bên cạnh cô, người con gái đáng yêu đang chìm vào giấc ngủ mãi mãi..

Chuông đồng hồ điểm 12 tiếng.. tim cô ngừng đập... cũng là lúc ngày thứ 7 của trò chơi bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Mình Chơi 7 Days Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.